

Opracowano na pod-
stawie: Dz.U. z 2000
r. Nr 48, poz. 554

USTAWA
z dnia 24 maja 2000 r.

o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego, ustawy o zastawie rejestrowym i rejestrze zastawów, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz ustawy o komornikach sądowych i egzekucji

Art. 1.

W ustawie z 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. Nr 43, poz. 296, z 1965 r. Nr 15, poz. 113, z 1974 r. Nr 27, poz. 157 i Nr 39, poz. 231, z 1975 r. Nr 45, poz. 234, z 1982 r. Nr 11, poz. 82 i Nr 30, poz. 210, z 1983 r. Nr 5, poz. 33, z 1984 r. Nr 45, poz. 241 i 242, z 1985 r. Nr 20, poz. 86, z 1987 r. Nr 21, poz. 123, z 1988 r. Nr 41, poz. 324, z 1989 r. Nr 4, poz. 21 i Nr 33, poz. 175, z 1990 r. Nr 14, poz. 88, Nr 34, poz. 198, Nr 53, poz. 306, Nr 55, poz. 318 i Nr 79, poz. 464, z 1991 r. Nr 7, poz. 24, Nr 22, poz. 92 i Nr 115, poz. 496, z 1993 r. Nr 12, poz. 53, z 1994 r. Nr 105, poz. 509, z 1995 r. Nr 83, poz. 417, z 1996 r. Nr 24, poz. 110, Nr 43, poz. 189, Nr 73, poz. 350 i Nr 149, poz. 703, z 1997 r. Nr 43, poz. 270, Nr 54, poz. 348, Nr 75, poz. 471, Nr 102, poz. 643, Nr 117, poz. 752, Nr 121, poz. 769 i 770, Nr 133, poz. 882, Nr 139, poz. 934, Nr 140, poz. 940 i Nr 141, poz. 944, z 1998 r. Nr 106, poz. 668, Nr 117, poz. 757, z 1999 r. Nr 52, poz. 532 oraz z 2000 r. Nr 22, poz. 269 i 271 i Nr 48, poz. 552) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 13 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§1. Sąd rozpoznaje sprawy w procesie, chyba że ustawa stanowi inaczej. W wypadkach przewidzianych w ustawie sąd rozpoznaje sprawy według przepisów o postępowaniach odrębnych.”;

2) w art. 17:

a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) o prawa niemajątkowe i łącznie z nimi dochodzone roszczenia majątkowe oprócz spraw o ustalenie lub zaprzeczenie pochodzenia dziecka, o unieważnienie uznania dziecka oraz o rozwiązanie przysposobienia,”

b) w pkt 4 wyrazy „piętnaście tysięcy złotych” zastępuje się wyrazami „trzydzieści tysięcy złotych”;

3) po art. 23 dodaje się art. 23¹ w brzmieniu:

„Art. 23¹. W sprawach o roszczenia pracowników dotyczące nawiązania, istnienia lub rozwiązania stosunku pracy wartość przedmiotu sporu

stanowi, przy umowach na czas określony - suma wynagrodzenia za pracę za okres sporny, lecz nie więcej niż za rok, a przy umowach na czas nieokreślony - za okres jednego roku.”;

4) w art. 61:

a) w § 1 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Minister Sprawiedliwości określa, w drodze rozporządzenia, wykaz tych organizacji.”,

b) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§3. Organizacje społeczne, do których zadań statutowych należy ochrona środowiska, ochrona konsumentów albo ochrona praw z tytułu wynalazczości, mogą w sprawach z tego zakresu wstąpić, za zgodą powoda, do postępowania w każdym jego stadium. Minister Sprawiedliwości określa, w drodze rozporządzenia, wykaz tych organizacji.”;

5) w art. 87:

a) w § 2 skreśla się zdanie drugie,

b) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§3. W sprawach o ustalenie ojcostwa i o roszczenia alimentacyjne pełnomocnikiem może być również przedstawiciel właściwego w sprawach z zakresu pomocy społecznej organu jednostki samorządu terytorialnego oraz organizacji społecznej, mającej na celu udzielanie pomocy rodzinie. Minister Sprawiedliwości określa, w drodze rozporządzenia, wykaz tych organizacji społecznych.”;

6) w art. 125:

a) dotychczasową treść oznacza się jako § 1,

b) dodaje się § 2-4 w brzmieniu:

„§2. Jeżeli przepis szczególny tak stanowi, pisma procesowe wnosi się na urzędowych formularzach lub na elektronicznych nośnikach informacyjnych.

§3. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, wzory i sposób udostępniania stronom urzędowych formularzy, o których mowa w § 2, odpowiadających wymaganiom przewidzianym dla pism procesowych, szczególnym wymaganiom postępowania, w którym mają być stosowane, oraz zawierających niezbędne pouczenia dla stron co do sposobu ich wypełniania, wnoszenia i skutków niedostosowania pisma do tych wymagań. Urzędowe formularze powinny być udostępniane w siedzibach sądów oraz poza sądami, w dogodny dla stron sposób, za niewygórowaną odpłatnością.

§4. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, szczególne zasady i termin wprowadzenia techniki informatycznej, warunki, jakim powinny odpowiadać elektroniczne nośniki informatyczne, na których pisma procesowe mają być wnoszone, tryb odtwarzania danych na nich zawartych oraz sposób ich przechowywania i zabezpieczania, uwzględniając stan wyposażenia sądów w odpowiednie środki techniczne i poziom rozwoju technik informatycznych.”;

7) po art. 130 dodaje się art. 130¹ w brzmieniu:

„Art.130¹.§1. Jeżeli pismo procesowe, które powinno być wniesione na urzędowym formularzu, nie zostało wniesione na takim formularzu, formularz został nieprawidłowo wypełniony albo nie może otrzymać prawidłowego biegu wskutek niezachowania innych warunków formalnych, przewodniczący zwraca stronie pismo bez wzywania do jego poprawienia lub uzupełnienia. Sprzeciw od wyroku zaocznego, zarzuty od nakazu zapłaty lub sprzeciw od nakazu zapłaty sąd odrzuca.

§2. Paragraf poprzedzający stosuje się odpowiednio do pism, które powinny być wniesione na elektronicznych nośnikach informacyjnych.

§3. Zarządzenie o zwrocie pisma kierowane do strony nie reprezentowanej przez adwokata lub radcę prawnego powinno zawierać wskazanie braków, jakimi pismo było dotknięte, oraz skutków jego zwrotu i ponownego wniesienia.

§4. W terminie tygodniowym od dnia doręczenia zarządzenia o zwrocie pozwu powód może wnieść go ponownie. Jeżeli pozew nie jest dotknięty brakami, wywołuje skutek od daty pierwotnego wniesienia. Skutek taki nie następuje w razie kolejnego zwrotu pozwu.”;

8) w art. 131:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§1. Sąd dokonywa doręczeń przez pocztę, komornika, woźnych, a także przez sądową służbę doręczeniową.”,

b) dodaje się § 3 w brzmieniu:

„§3. Minister Sprawiedliwości może, w drodze rozporządzenia, utworzyć sądową służbę doręczeniową, powołaną do dokonywania doręczeń, o których mowa w § 1, i określić organizację służby doręczeniowej oraz szczegółowy tryb doręczania przez tę służbę pism sądowych, mając na względzie zapewnienie skuteczności doręczeń, zachowania wymogów postępowania sądowego, ochronę praw osób, którym pisma są doręczane, oraz zasady ochrony ich danych osobowych.”;

9) w art. 159 skreśla się § 2;

10) po art. 187 dodaje się art. 187¹ i 187² w brzmieniu:

„Art. 187¹. Jeżeli powód będący usługodawcą lub sprzedawcą dochodzi roszczeń wynikających z umów o:

- 1) świadczenie usług pocztowych i telekomunikacyjnych,
- 2) przewóz osób i bagażu w komunikacji masowej,
- 3) dostarczanie energii elektrycznej, gazu i oleju opałowego,
- 4) dostarczanie wody i odprowadzanie ścieków,
- 5) wywóz nieczystości,

6) dostarczanie energii cieplnej

- jest obowiązany wnieść pozew na urzędowym formularzu.

Art. 187². W sprawach, o których mowa w artykule poprzedzającym, pozew wnosi się na elektronicznych nośnikach informatycznych, jeżeli przepis szczególny tak stanowi.”;

11) art. 188 skreśla się;

12) art. 201 otrzymuje brzmienie:

„Art. 201. §1. Przewodniczący bada, w jakim trybie sprawa powinna być rozpoznana oraz czy podlega rozpoznaniu według przepisów o postępowaniu odrębnym, i wydaje odpowiednie zarządzenia. W wypadkach przewidzianych w ustawie przewodniczący wyznacza posiedzenie niejawne w celu wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym.

§2. Jeżeli sprawę wszczęto lub prowadzono w trybie niewłaściwym, sąd rozpozna ją w trybie właściwym lub przekaze właściwemu sądowi do rozpoznania w takim trybie. W wypadku przekazania stosuje się odpowiednio przepisy § 2 i 3 artykułu poprzedzającego. Każda jednak strona może żądać powtórzenia czynności sądu dokonanych bez jej udziału.”;

13) w art. 207 po § 2 dodaje się § 3 w brzmieniu:

„§3. Stronę reprezentowaną przez adwokata lub radcę prawnego przewodniczący może zobowiązać do złożenia w wyznaczonym terminie pisma przygotowawczego, w którym strona jest obowiązana do powołania wszystkich twierdzeń, zarzutów i dowodów pod rygorem utraty prawa powoływania ich w toku dalszego postępowania.”;

14) art. 342 otrzymuje brzmienie:

„Art. 342. Wyrok zaoczny sąd uzasadnia, gdy powództwo zostało oddalone w całości lub w części, a powód zażądał uzasadnienia w ciągu tygodnia od doręczenia mu wyroku, albo gdy powód, który żądania takiego nie zgłosił, wniósł apelację w przepisany terminie.”;

15) w części pierwszej w księdze pierwszej w tytule VI w dziale IV po art. 353 dodaje się rozdział 1a w brzmieniu:

„Rozdział 1a

Nakazy zapłaty

Art. 353¹. Jeżeli przepis szczególny tak stanowi, sąd rozstrzyga sprawę, wydając nakaz zapłaty.

Art. 353². Do nakazów zapłaty stosuje się odpowiednio przepisy o wyrokach, jeżeli kodeks nie stanowi inaczej.”;

16) art. 354 otrzymuje brzmienie:

„Art. 354. Jeżeli kodeks nie przewiduje wydania wyroku lub nakazu zapłaty, sąd wydaje postanowienie.”;

17) art. 368 otrzymuje brzmienie:

„Art. 368.§1. Apelacja powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego, a ponadto zawierać:

- 1) oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości czy w części,
- 2) zwięzłe przedstawienie zarzutów,
- 3) uzasadnienie zarzutów,
- 4) powołanie, w razie potrzeby, nowych faktów i dowodów oraz wykazanie, że ich powołanie w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji nie było możliwe albo że potrzeba powołania się na nie wynika później,
- 5) wniosek o zmianę lub o uchylenie wyroku z zaznaczeniem zakresu żądanej zmiany lub uchylenia.

§2. W sprawach o prawa majątkowe należy oznaczyć wartość przedmiotu zaskarżenia. Wartość ta może być oznaczona na kwotę wyższą od wartości przedmiotu sporu wskazanej w pozwie jedynie wtedy, gdy powód rozszerzył powództwo lub sąd orzekł ponad żądanie. Przepisy art. 19-24 i 25 § 1 stosuje się odpowiednio.”;

18) art. 378 otrzymuje brzmienie:

„Art. 378.§1. Sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania.

§2. W granicach zaskarżenia sąd drugiej instancji może z urzędu rozpoznać sprawę także na rzecz współuczestników, którzy wyroku nie zaskarżyli, gdy będące przedmiotem zaskarżenia prawa lub obowiązki są dla nich wspólne. Współuczestników tych należy zawiadomić o rozprawie; mogą oni składać pisma przygotowawcze.”;

19) w art. 386 § 4 otrzymuje brzmienie:

„§4. Poza wypadkami określonymi w § 2 i 3 sąd drugiej instancji może uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania tylko w razie nierozpoznania przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy albo gdy wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości.”;

20) w art. 390 w § 1 skreśla się wyrazy „w sprawie, w której kasacja nie przysługuje.”;

21) w art. 391:

a) dotychczasową treść oznacza się jako § 1,

b) dodaje się § 2 w brzmieniu:

„§2. W razie cofnięcia apelacji sąd drugiej instancji umarza postępowanie apelacyjne i orzeka o kosztach jak przy cofnięciu pozwu.”;

22) art. 392 otrzymuje brzmienie:

„Art. 392. Od wydanego przez sąd drugiej instancji wyroku lub postanowienia w przedmiocie odrzucenia pozwu albo umorzenia postępowania kończących postępowanie w sprawie przysługuje kasacja do Sądu Najwyższego, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej.”;

23) po art. 392 dodaje się art. 392¹ w brzmieniu:

„Art. 392¹.§1. Kasacja nie przysługuje w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych, a w sprawach gospodarczych - niższa niż dwadzieścia tysięcy złotych. Jednakże w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych kasacja przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia w sprawach o przyznanie i o wstrzymanie emerytury lub renty oraz o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego.

§2. Kasacja nie przysługuje także w sprawach:

- 1) o alimenty, o czynsz najmu lub dzierżawy oraz o naruszenie posiadania,
- 2) dotyczących kar porządkowych, świadectwa pracy i roszczeń z tym związanych oraz o deputaty lub ich ekwiwalent,
- 3) rozpoznanych w postępowaniu uproszczonym.”;

24) art. 393 otrzymuje brzmienie:

„Art. 393. §1. Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania, jeżeli:

- 1) w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne,
- 2) nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
- 3) kasacja jest oczywiście bezzasadna.

§2. Przepisu § 1 nie stosuje się, jeżeli zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo albo gdy zachodzi nieważność postępowania.”;

25) w art. 393²:

a) w § 1 wyraz „wniesiona” zastępuje się wyrazem „sporządzona”,

b) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§2. Przepisu § 1 nie stosuje się, gdy stroną, jej przedstawicielem lub pełnomocnikiem jest sędzia, prokurator, notariusz albo profesor lub doktor habilitowany nauk prawnych, a także gdy stroną lub jej przedstawicielem jest adwokat lub radca prawny.”;

26) art. 393³ otrzymuje brzmienie:

„Art. 393³.§1. Kasacja powinna zawierać:

- 1) oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części,

- 2) przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie,
- 3) przedstawienie okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie,
- 4) wnioski o uchylenie lub zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia lub zmiany.

§2. Ponadto kasacja powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego, a w sprawach o prawa majątkowe powinna zawierać oznaczenie wartości przedmiotu zaskarżenia.”;

27) art. 393⁷ i 393⁸ otrzymują brzmienie:

„Art. 393⁷. §1. O odmowie przyjęcia kasacji do rozpoznania orzeka na posiedzeniu niejawnym Sąd Najwyższy w składzie jednego sędziego.

§2. W tym samym składzie Sąd Najwyższy może także odrzucić kasację, gdy ulegała ona odrzuceniu przez sąd drugiej instancji, albo zwrócić ją temu sądowi w celu usunięcia dostrzeżonych braków.

Art. 393⁸.§1. Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację w składzie trzech sędziów.

§2. Sąd Najwyższy rozpoznaje na posiedzeniu niejawnym kasację od postanowienia sądu drugiej instancji w przedmiocie odrzucenia pozwu lub umorzenia postępowania albo jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub gdy kasacja jest oczywiście bezzasadna. Może także rozpoznać na posiedzeniu niejawnym kasację opartą tylko na podstawie art. 393¹ pkt 2, jeżeli żadna ze stron w kasacji lub w odpowiedzi na kasację nie zażądała przeprowadzenia rozprawy.”;

28) art. 393⁹ otrzymuje brzmienie:

„Art. 393⁹.§1. Poza wypadkami wymienionymi w artykule poprzedzającym wyznacza się rozprawę.

§1¹. Na rozprawie lub na posiedzeniu wyznaczonym dla rozpoznania zagadnienia prawnego strona może działać tylko przez adwokata lub radcę prawnego. Przepis art. 393² § 2 stosuje się odpowiednio.

§2. Sędzia sprawozdawca przedstawia na rozprawie zwięźle stan sprawy ze szczególnym uwzględnieniem podstaw i wniosków kasacyjnych.”;

29) art. 393¹¹ otrzymuje brzmienie:

„Art. 393¹¹.§1. Sąd Najwyższy rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia kasacją oraz jej podstaw; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod rozwagę nieważność postępowania.

§2. W postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powołanie nowych faktów i dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia.

§3. Skarżący może przytoczyć nowe uzasadnienie podstaw kasacyjnych.”;

- 30) w art. 393¹² oraz w art. 393¹³ w § 1 wyrazy „zaskarżony wyrok” zastępuje się wyrazami „zaskarżone orzeczenie”;
- 31) w art. 393¹³ w § 1 i art. 393¹⁷ użyty w różnych przypadkach wyraz „wyrok” zastępuje się użytym w odpowiednim przypadku wyrazem „orzeczenie”;
- 32) w art. 393¹⁴ skreśla się § 3;
- 33) art. 393¹⁵ i art. 393¹⁶ otrzymują brzmienie:
- „Art. 393¹⁵. Jeżeli podstawa naruszenia prawa materialnego jest uzasadniona, a kasacji nie oparto także na podstawie naruszenia przepisów postępowania lub podstawa ta okazała się nieuzasadniona, Sąd Najwyższy może zmienić zaskarżony wyrok i orzec co do istoty sprawy.
- Art. 393¹⁶. Jeżeli pozew ulega odrzuceniu albo istnieje podstawa do umorzenia postępowania, Sąd Najwyższy uchyla wydane w sprawie wyroki oraz odrzuca pozew lub umarza postępowanie.”;
- 34) art. 393¹⁸ otrzymuje brzmienie:
- „Art. 393¹⁸.§1. Zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje na postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające kasację.
- §2. W sprawach, w których przysługuje kasacja zażalenie przysługuje także na postanowienie sądu drugiej instancji kończące postępowanie w sprawie, z wyjątkiem postanowień, o których mowa w art. 392, a także postanowień wydanych w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji.
- §3. Przepisy art. 393², art. 394 § 2 i 3, art. 395 oraz art. 397 stosuje się odpowiednio.”;
- 35) skreśla się art. 393²⁰;
- 36) w art. 394 w § 1 w pkt 1 po wyrazach „zwrot pozwu,” dodaje się wyrazy „z wyjątkiem zwrotu pozwu dokonanego na podstawie art. 130¹,”;
- 37) w art. 397 dodaje się § 1¹ w brzmieniu:
- „§1¹. W postępowaniu toczącym się na skutek zażalenia sąd drugiej instancji uzasadnia z urzędu postanowienie kończące to postępowanie.”;
- 38) w art. 461:
- a) § 2 otrzymuje brzmienie:
- „§2. W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych właściwy do rozpoznania sprawy jest sąd, w którego okręgu ma miejsce zamieszkania strona odwołująca się od decyzji wydanej przez organ rentowy, chyba że przepis odrębny stanowi inaczej.”;
- b) po § 2 dodaje się § 2¹ w brzmieniu:
- „§2¹. W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, w których wniesiono odwołanie od decyzji Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, wojskowego organu emerytalnego albo organu emerytalnego właściwego w stosunku do funkcjonariusi-

szy Służby Więziennej, właściwy jest sąd, w którego okręgu ma siedzibę ten organ.”;

39) w art. 465 w § 1 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Przepisu art. 393⁹ § 1¹ nie stosuje się.”;

40) w art. 466 wyraz „również” zastępuje się wyrazami „powództwo oraz”;

41) w art. 479³:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Sprawy gospodarcze, w tym rozpoznawane w postępowaniu nakazowym i upominawczym, należą do właściwości sądów okręgowych, z wyjątkiem spraw, dla których zastrzeżona jest właściwość sądów rejonowych lub sądu antymonopolowego.”,

b) w § 2:

- w pkt 1 wyrazy „nie przekracza piętnastu tysięcy złotych” zastępuje się wyrazami „nie przekracza trzydziestu tysięcy złotych, w tym sprawy rozpoznawane w postępowaniu nakazowym i upominawczym”,

- skreśla się pkt 2;

42) art. 479¹² otrzymuje brzmienie:

„Art. 479¹².§1. W pozwie powód jest obowiązany podać wszystkie twierdzenia oraz dowody na ich poparcie pod rygorem utraty prawa powoływania ich w toku postępowania, chyba że wykaże, iż ich powołanie w pozwie nie było możliwe albo że potrzeba powołania wynika później.

§2. Powód powinien dołączyć do pozwu odpis reklamacji lub wezwania do dobrowolnego spełnienia żądania i oświadczenia co do stanowiska pozwanego w tym przedmiocie oraz informację lub odpisy pism świadczących o próbie wyjaśnienia spornych kwestii w drodze rokowań.

§3. W razie niezłożenia odpisu wezwania do dobrowolnego spełnienia żądania lub reklamacji, stosuje się art. 130.

§4. Niezależnie od wyniku sprawy sąd może obciążyć kosztami procesu w całości lub w części tę stronę, która przez zaniechanie czynności wymienionych w § 1 przyczyniła się do zbędnego wytoczenia sprawy lub wadliwego określenia jej zakresu.”;

43) w art. 479¹⁴ § 2 otrzymuje brzmienie:

„§2. W odpowiedzi na pozew pozwany jest obowiązany podać wszystkie twierdzenia, zarzuty oraz dowody na ich poparcie pod rygorem utraty prawa powoływania ich w toku postępowania, chyba że wykaże, iż ich powołanie w odpowiedzi na pozew nie było możliwe, albo że potrzeba powołania wynika później. Art. 479¹² § 4 stosuje się odpowiednio.”;

44) w art. 479¹⁸ po § 2 dodaje się § 3 w brzmieniu:

„§3. Do sprzeciwu od wyroku zaocznego przepis art. 479¹⁴ § 2 stosuje się odpowiednio.”;

45) skreśla się art. 479²³-479²⁵;

- 46) w art. 479³⁰ po wyrazach „zaskarżonej decyzji” dodaje się wyrazy „i wartości przedmiotu sporu”;
- 47) skreśla się art. 480;
- 48) skreśla się art. 482 i art. 483;
- 49) w części pierwszej w księdze pierwszej w tytule VII w dziale V w rozdziale 2 dodaje się art. 484¹ w brzmieniu:
- „Art. 484¹.§1. Postępowanie nakazowe należy do właściwości sądów rejonowych i okręgowych.
- §2. Sąd rozpoznaje sprawę w postępowaniu nakazowym na piśmie wniosek powoda zgłoszony w pozwie.
- §3. Rozpoznanie sprawy następuje na posiedzeniu niejawnym.”;
- 50) art. 485 otrzymuje brzmienie:
- „Art. 485.§1. Sąd wydaje nakaz zapłaty, jeżeli powód dochodzi roszczenia pieniężnego albo świadczenia innych rzeczy zamiennych, a okoliczności uzasadniające dochodzone żądanie są udowodnione dołączonym do pozwu:
- 1) dokumentem urzędowym,
 - 2) zaakceptowanym przez dłużnika rachunkiem,
 - 3) wezwaniem dłużnika do zapłaty i pisemnym oświadczeniem dłużnika o uznaniu długu,
 - 4) zaakceptowanym przez dłużnika żądaniem zapłaty, zwróconym przez bank i nie zapłaconym z powodu braku środków na rachunku bankowym.
- §2. Sąd wydaje nakaz zapłaty również przeciwko zobowiązanemu z weksła lub z czeku; jeżeli przejście na powoda praw z weksła lub z czeku nie wynika bezpośrednio z ich treści, podstawę wydania nakazu stanowi nadto dokument wykazujący takie przejście.
- §3. Sąd może wydać nakaz zapłaty, jeżeli bank dochodzi roszczenia na podstawie wyciągu z ksiąg bankowych podpisanego przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banku i opatrzonego pieczęcią banku oraz dowodu doręczenia dłużnikowi pisemnego wezwania do zapłaty.
- §4. Dopuszczalne jest dołączenie odpisów dokumentów, o których mowa w § 1, jeżeli ich zgodność z oryginałem jest poświadczona przez notariusza albo występujących w tej sprawie adwokata lub radcę prawnego. Jeżeli nie dołączono oryginału weksła lub czeku albo dokumentów określonych w § 3, przewodniczący wzywa powoda do ich złożenia pod rygorem zwrotu pozwu na podstawie art. 130.”;
- 51) art. 486 otrzymuje brzmienie:

„Art. 486. W razie braku podstaw do wydania nakazu zapłaty przewodniczący wyznacza rozprawę, chyba że sprawa może być rozpoznana na posiedzeniu niejawnym.”;

52) skreśla się art. 487;

53) art. 488 otrzymuje brzmienie:

„Art. 488. §1. Pozew może być wniesiony do sądu właściwości ogólnej albo sądu miejsca wykonania zobowiązania.

§2. Jeżeli pozwano łącznie kilku zobowiązanych z weksła lub z czeku, nakaz może być wydany przez sąd miejsca płatności lub właściwości ogólnej dla akceptanta albo wystawcy weksła własnego lub czeku.”;

54) art. 491-496 otrzymują brzmienie:

„Art. 491. §1. Wydając nakaz zapłaty sąd orzeka, że pozwany ma w ciągu dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu zaspokoić roszczenie w całości wraz z kosztami albo wnieść w tym terminie zarzuty.

§2. Nakaz zapłaty wydany na podstawie weksła lub czeku może być w formie skróconej umieszczony na ich odpisie.

§3. Nakaz zapłaty doręcza się stronom; pozwanemu wraz z pozwem i załącznikami.

Art. 492. §1. Nakaz zapłaty z chwilą wydania stanowi tytuł zabezpieczenia, wykonalny bez nadawania mu klauzuli wykonalności. Kwota zasądzona nakazem wraz z wymagalnymi odsetkami stanowi sumę, której złożenie przez dłużnika do depozytu sądowego wystarczy do zabezpieczenia. Jeżeli nakaz zobowiązuje do wydania rzeczy zamiennych, do zabezpieczenia wystarczy złożenie sumy równej wartości przedmiotu sporu.

§2. Powód wnosząc o dokonanie zabezpieczenia jest obowiązany wskazać sposób zabezpieczenia. Sąd na wniosek pozwanego może ograniczyć zabezpieczenie według swego uznania. Przepis art. 742 oraz przepisy o ograniczeniu zabezpieczenia przeciwko Skarbowi Państwa stosuje się odpowiednio.

§3. Nakaz zapłaty wydany na podstawie weksła lub czeku staje się natychmiast wykonalny po upływie terminu do zaspokojenia roszczenia. W razie wniesienia zarzutów sąd może na wniosek pozwanego wstrzymać wykonanie nakazu. Przepisy o ograniczeniu wykonalności w sprawach przeciwko Skarbowi Państwa stosuje się odpowiednio.

Art. 493. §1. Pismo zawierające zarzuty wnosi się do sądu, który wydał nakaz zapłaty. W piśmie pozwany powinien wskazać, czy zaskarża nakaz w całości czy w części, przedstawić zarzuty, które pod rygorem ich utraty należy zgłosić przed wdaniem się w spór, oraz pozostałe zarzuty przeciwko żądaniu pozwu, a także wszystkie okoliczności faktyczne i dowody na ich potwierdzenie.

§2. Jeżeli pozew wniesiono na urzędowym formularzu, wniesienie zarzutów wymaga również zachowania tej formy.

§3. Do potrącenia mogą być przedstawione tylko wierzytelności udowodnione dokumentami, o których mowa w art. 485.

§4. Powództwo wzajemne jest niedopuszczalne.

Art. 494. §1. Sąd odrzuca zarzuty wniesione po upływie terminu lub z innych przyczyn niedopuszczalne, jak również zarzuty, których braków pozwany nie usunął w terminie.

§2. Nakaz zapłaty, przeciwko któremu w całości lub w części nie wniesiono skutecznie zarzutów, ma skutki prawomocnego wyroku.

Art. 495. §1. W razie prawidłowego wniesienia zarzutów przewodniczący wyznacza rozprawę i zarządza doręczenie ich powodowi.

§2. W toku postępowania nie można występować z nowymi roszczeniami zamiast lub obok dotychczasowych. Jednakże w razie zmiany okoliczności powód może żądać zamiast pierwotnego przedmiotu sporu jego wartości lub innego przedmiotu, a w sprawach o świadczenie powtarzające się może nadto rozszerzyć żądanie pozwu o świadczenia za dalsze okresy.

§3. Okoliczności faktyczne, zarzuty i wnioski dowodowe niezgłoszone w pozwie albo w piśmie zawierającym zarzuty od nakazu zapłaty mogą być rozpoznawane jedynie wtedy, gdy strona wykaże, że nie mogła z nich skorzystać wcześniej lub gdy potrzeba ich powołania wynikła później. Powód może powołać nowe fakty i dowody w terminie tygodnia od dnia doręczenia mu pisma pozwanego zawierającego zarzuty.

§4. Przepisów art. 194-196 i art. 198 nie stosuje się.

Art. 496. Po przeprowadzeniu rozprawy sąd wydaje wyrok, w którym nakaz zapłaty w całości lub w części utrzymuje w mocy albo go uchyla i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też postanowieniem pozew odrzuca lub postępowanie umarza.”;

55) w części pierwszej w księdze pierwszej w tytule VII w dziale V w rozdziale 3 dodaje się art. 497¹ w brzmieniu:

„Art. 497¹. §1. Postępowanie upominawcze należy do właściwości sądów rejonowych i okręgowych.

§2. Sąd rozpoznaje sprawy na posiedzeniu niejawnym.”;

56) art. 498 otrzymuje brzmienie:

„Art. 498. §1. Sąd wydaje nakaz zapłaty, jeżeli powód dochodzi roszczenia pieniężnego, a w innych sprawach, jeżeli przepis szczególny tak stanowi.

§2. W razie braku podstaw do wydania nakazu zapłaty przewodniczący wyznacza rozprawę, chyba że sprawa może być rozpoznana na posiedzeniu niejawnym.”;

57) w art. 499:

a) skreśla się oznaczenie § 1,

b) skreśla się § 2;

58) w art. 502 skreśla § 3;

59) po art. 502 dodaje się art. 502¹ w brzmieniu:

„Art. 502¹.§1. Jeżeli doręczenie nakazu zapłaty nie może nastąpić z przyczyn wskazanych w art. 499 pkt 4, sąd z urzędu uchyla nakaz zapłaty, a przewodniczący wyznacza rozprawę.

§2. Jeżeli po wydaniu nakazu zapłaty okaże się, że pozwany w chwili wniesienia pozwu nie miał zdolności sądowej, zdolności procesowej albo organu powołanego do jego reprezentowania, a braki te nie zostały usunięte w wyznaczonym terminie zgodnie z przepisami kodeksu, sąd z urzędu uchyla nakaz zapłaty i wydaje odpowiednie postanowienie.”;

60) art. 503-505 otrzymuje brzmienie:

„Art. 503.§1. Pismo zawierające sprzeciw wnosi się do sądu, który wydał nakaz zapłaty. W piśmie pozwany powinien wskazać, czy zaskarża nakaz w całości czy w części, przedstawić zarzuty, które pod rygorem ich utraty należy zgłosić przed wdaniem się w spór, a także pozostałe zarzuty przeciwko żądaniu pozwu oraz wszystkie okoliczności faktyczne i dowody na ich potwierdzenie.

§2. Jeżeli pozew wniesiono na urzędowym formularzu, wniesienie sprzeciwu wymaga również zachowania tej formy.

Art. 504.§1. Sąd odrzuca sprzeciw wniesiony po upływie terminu lub z innych przyczyn niedopuszczalny albo którego braków pozwany nie usunął w terminie.

§2. Nakaz zapłaty, przeciwko któremu w całości lub w części nie wniesiono skutecznie sprzeciwu, ma skutki prawomocnego wyroku.

Art. 505.§1. W razie prawidłowego wniesienia sprzeciwu nakaz zapłaty traci moc, a przewodniczący wyznacza rozprawę i zarządza doręczenie powodowi sprzeciwu razem z wezwaniem na rozprawę.

§2. Nakaz zapłaty traci moc w części zaskarżonej sprzeciwem. Sprzeciw jednego tylko ze współpozwanym o to samo roszczenie oraz co do jednego lub niektórych uwzględnionych roszczeń powoduje utratę mocy nakazu jedynie co do nich.”;

61) w części pierwszej w księdze pierwszej w tytule VII po art. 505 dodaje się dział VI w brzmieniu:

„Dział VI

Postępowanie uproszczone

Art. 505¹. Przepisy niniejszego działu stosuje się w następujących sprawach należących do właściwości sądów rejonowych:

- 1) o roszczenia wynikające z umów, jeżeli wartość przedmiotu sporu nie przekracza pięciu tysięcy złotych, a w sprawach o

roszczenia wynikające z rękojmi lub gwarancji jakości, jeżeli wartość przedmiotu umowy nie przekracza tej kwoty.

2) o zapłatę czynszu najmu lokali mieszkalnych i opłat obciążających najemcę oraz opłat z tytułu korzystania z lokalu mieszkalnego w spółdzielni mieszkaniowej bez względu na wartość przedmiotu sporu.

Art. 505². Pozew, odpowiedź na pozew, sprzeciw od wyroku zaocznego i pismo zawierające wnioski dowodowe wnoszone w postępowaniu uproszczonym powinny być sporządzone na urzędowych formularzach.

Art. 505³.§1. Jednym pozewem można dochodzić tylko jednego roszczenia. W wypadku połączenia w jednym pozwie kilku roszczeń przewodniczący zarządzi zwrot pozwu stosując art. 130¹.

§2. Jeżeli powód dochodzi części roszczenia, sprawa podlega rozpoznaniu w postępowaniu przewidzianym w niniejszym rozdziale tylko wtedy, gdy postępowanie to byłoby właściwe dla całego roszczenia wynikającego z faktów przytoczonych przez powoda. W przeciwnym wypadku sprawa rozpoznawana jest z pominięciem przepisów niniejszego rozdziału.

Art. 505⁴.§1. Zmiana powództwa jest niedopuszczalna. Przepisów art. 75-85 oraz art. 194-196 i art. 198 nie stosuje się.

§2. Powództwo wzajemne oraz zarzut potrącenia są dopuszczalne, jeżeli roszczenia nadają się do rozpoznania w postępowaniu uproszczonym.

Art. 505⁵.§1. Okoliczności faktyczne, zarzuty i wnioski dowodowe nie zgłoszone w pozwie, odpowiedzi na pozew, na pierwszym posiedzeniu przeznaczonym na rozprawę lub w sprzeciwie od wyroku zaocznego mogą być rozpoznawane tylko wtedy, gdy strona wykaże, że nie mogła ich powołać wcześniej lub gdy potrzeba ich powołania wynikła później.

§2. Powód może przytoczyć nowe okoliczności faktyczne i wnioski dowodowe nie później niż w terminie tygodnia od dnia doręczenia mu pism pozwanego wymienionych w paragrafie poprzedzającym.

Art. 505⁶.§1. Sąd może dokonywać wezwań stosując odpowiednio przepis art. 472.

§2. Przepisów art. 278-291 nie stosuje się.

§3. Jeżeli sąd uzna, że ściśle udowodnienie wysokości żądania jest niemożliwe lub nader utrudnione, może w wyroku zasądzić odpowiednią sumę według swej oceny, opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy.

Art. 505⁷. Jeżeli sąd uzna, że sprawa jest szczególnie zawiła lub jej rozstrzygnięcie wymaga wiadomości specjalnych, w dalszym ciągu rozpoznaje ją z pominięciem przepisów niniejszego działu.

Art. 505⁸.§1. Wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku strona może zgłosić również do protokołu bezpośrednio po ogłoszeniu wyroku.

§2. Dla strony, która zrzekła się doręczenia uzasadnienia wyroku, termin do wniesienia apelacji biegnie od dnia ogłoszenia wyroku.

§3. Strona obecna na posiedzeniu, na którym ogłoszono wyrok, może po jego ogłoszeniu w oświadczeniu złożonym do protokołu, zrzec się prawa do wniesienia apelacji. W razie zrzeczenia się prawa do wniesienia apelacji przez wszystkich uprawnionych wyrok staje się prawomocny.

Art. 505⁹ §1. Apelację można oprzeć wyłącznie na zarzutach:

- 1) nieważności postępowania,
- 2) rażącego naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie,
- 3) rażącego naruszenia istotnych przepisów postępowania, jeżeli uchybienia te mogły mieć wpływ na wynik sprawy.

§2. Po upływie terminu do wniesienia apelacji przytaczanie dalszych zarzutów jest niedopuszczalne.

Art. 505¹⁰ §1. Sąd rozpoznaje apelację w składzie jednego sędziego.

§2. Sąd może rozpoznać apelację na posiedzeniu niejawnym, chyba że strona w apelacji lub w odpowiedzi na apelację zażądała przeprowadzenia rozprawy.

§3. Sąd może rozpoznać apelację na posiedzeniu niejawnym także wtedy, gdy podniesione w apelacji zarzuty są oczywiście bezzasadne.

Art. 505¹¹ §1. Sąd drugiej instancji nie przeprowadza postępowania dowodowego z wyjątkiem dowodu z dokumentu.

§2. Przepisu paragrafu poprzedzającego nie stosuje się, jeżeli apelację oparto na późniejszym wykryciu okoliczności faktycznych lub środkach dowodowych, z których strona nie mogła skorzystać przed sądem pierwszej instancji.

Art. 505¹² §1. Jeżeli sąd drugiej instancji stwierdzi, że zachodzi rażące naruszenie prawa materialnego, a zgromadzone dowody nie dają wystarczających podstaw do zmiany wyroku, uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania.

§2. Uchylając zaskarżony wyrok sąd drugiej instancji może przekazać sprawę do rozpoznania z wyłączeniem przepisów o postępowaniu uproszczonym także wówczas, gdy sprawa stosownie do art. 505¹ podlega rozpoznaniu w tym postępowaniu.

Art. 505¹³ §1. Sąd drugiej instancji uzasadnia z urzędu jedynie wyrok uchylający zaskarżony wyrok i przekazujący sprawę sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Uzasadnienie wyroku sporządza się także na wniosek strony zgłoszony w terminie tygo-

dniowym od dnia jego ogłoszenia lub doręczenia wyroku stronie, jeżeli nie był ogłoszony.

§2. Jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.”;

62) art. 518 otrzymuje brzmienie:

„Art. 518. Od postanowień sądu pierwszej instancji orzekających co do istoty sprawy przysługuje apelacja. Na inne postanowienia sądu pierwszej instancji, w wypadkach wskazanych w ustawie, przysługuje zażalenie.”;

63) w art. 518¹ § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. Skargę wniesioną po upływie terminu sąd odrzuca.”;

64) art. 519¹ otrzymuje brzmienie:

„Art. 519¹ §1. Od wydanego przez sąd drugiej instancji postanowienia co do istoty sprawy oraz od postanowienia w przedmiocie odrzucenia wniosku i umorzenia postępowania kończących postępowanie w sprawie - w sprawach z zakresu prawa osobowego, rzeczowego i spadkowego - przysługuje kasacja do Sądu Najwyższego, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej.

§2. W sprawach z zakresu prawa rodzinnego, opiekuńczego i kurateli kasacja przysługuje tylko w sprawach o przysposobienie oraz o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej między małżonkami, chyba że wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych.

§3. W postępowaniu rejestrowym kasacja przysługuje jedynie od postanowień sądu drugiej instancji w przedmiocie wpisu lub wykreślenia z rejestru podmiotu podlegającego rejestracji.

§4. Kasacja nie przysługuje w sprawach dotyczących:

- 1) przypadku rzeczy,
- 2) zarządu związanego ze współwłasnością lub użytkowaniem,
- 3) zabezpieczenia spadku i spisu inwentarza, wyjawienia przedmiotów spadkowych, zarządu spadku nieobjętego oraz zwolnienia wykonawcy testamentu,
- 4) zniesienia współwłasności i działu spadku, jeżeli wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych.”;

65) art. 594 otrzymuje brzmienie:

„Art. 594. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, zasady i tryb składania przez opiekunów gotówki w instytucji bankowej, uwzględniając zabezpieczenie interesów osób pozostających pod opieką oraz kompetencje sądu opiekuńczego określone w art. 593.”;

66) w art. 765:

a) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§2. Sposób udzielania pomocy komornikowi przy wykonywaniu czynności egzekucyjnych, przypadki, w których należy udzielić komornikowi pomocy, sposób postępowania, tryb występowania o udzielenie pomocy, sposób jej realizacji, a także sposób dokumentowania wykonywanych czynności i rozliczania ich kosztów, określa, w drodze rozporządzenia:

- 1) minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości - w przypadku udzielania pomocy przez Policję lub Straż Graniczną,
- 2) Minister Obrony Narodowej w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości - w przypadku udzielania pomocy przez Żandarmerię Wojskową lub wojskowe organy porządkowe,
- 3) Prezes Rady Ministrów w przypadku udzielania pomocy przez Urząd Ochrony Państwa,

b) dodaje się § 3 w brzmieniu:

„§3. W rozporządzeniu, o którym mowa w § 2 należy uwzględnić gwarancję bezpieczeństwa komornika i uczestników postępowania, poszanowania godności osób biorących udział w czynnościach egzekucyjnych, odpowiednie terminy wyznaczania czynności i występowania o udzielenie pomocy, objęcie dokumentacją przebiegu czynności i udziału w nich funkcjonariuszy udzielających pomocy oraz wskazanie organów, na których rachunek przekazywane są należności zaliczane do kosztów egzekucji.”;

67) art. 811 otrzymuje brzmienie:

„Art. 811. §1. W obrębie budynków wojskowych i zajmowanych przez Policję, Straż Graniczną lub Urząd Ochrony Państwa oraz na okrętach wojennych można dokonywać czynności egzekucyjnych tylko po uprzednim zawiadomieniu właściwego komendanta i w asyście wyznaczonego organu wojskowego, organu Policji lub przedstawiciela Urzędu Ochrony Państwa.

§2. Sposób asystowania przy wykonywaniu czynności egzekucyjnych, uwzględniając w szczególności przypadki i miejsca, w których wymagana jest asysta organów, sposób postępowania przy wykonywaniu asysty, tryb powiadamiania właściwych organów, wymagane dokumenty, sposób dokumentowania wykonywanych czynności i rozliczania ich kosztów określa, w drodze rozporządzenia:

- 1) Minister Obrony Narodowej w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości - w przypadku wykonywania asysty przez Żandarmerię Wojskową lub wojskowe organy porządkowe,
- 2) minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości - w przypadku wykonywania asysty przez Policję lub Straż Graniczną,

3) Prezes Rady Ministrów w przypadku wykonywania asysty przez Urząd Ochrony Państwa.

§3. Do wydania rozporządzenia, o którym mowa w § 2 stosuje się art. 765 § 3.”;

68) w art. 893¹ w § 1 zdanie czwarte otrzymuje brzmienie:

„Minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw łączności oraz Ministrem Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, tryb zawiadamiania placówek banków, urzędów pocztowo-telekomunikacyjnych i innych placówek, uwzględniając dane zawarte w zawiadomieniu.”;

69) w art. 918 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§2. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, sposób prowadzenia wykazu osób, na które jest nałożony obowiązek złożenia przyrzeczenia wyjawienia, w tym dane zamieszczone w wykazie.”;

70) w art. 1148 § 3 otrzymuje brzmienie:

„§3. Od postanowienia sądu okręgowego przysługuje apelacja, a od postanowienia sądu apelacyjnego - kasacja; można także żądać wznowienia postępowania, które zostało zakończone prawomocnym postanowieniem.”.

Art. 2.

W ustawie z dnia 13 czerwca 1967 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 24, poz. 110, z 1982 r. Nr 31, poz. 215, z 1991 r. Nr 22, poz. 93, z 1994 r. Nr 79, poz. 362, z 1996 r. Nr 34, poz. 146 i Nr 43, poz. 189, z 1997 r. Nr 41, poz. 255 i Nr 106, poz. 678 oraz z 2000 r. Nr 12, poz. 136) w art. 36 w ust. 1 po pkt 2 dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) połowę uiszczzonego wpisu od kasacji nieprzyjętej przez Sąd Najwyższy do rozpoznania.”.

Art. 3.

W ustawie z dnia 6 grudnia 1996 r. o zastawie rejestrowym i rejestrze zastawów (Dz.U. Nr 149, poz. 703, z 1997 r. Nr 121, poz. 769 oraz z 1998 r. Nr 106, poz. 668) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 12 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, tryb dokonywania adnotacji, o której mowa w ust. 1.”;

2) w art. 39 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Wniosek nieopłacony podlega zwróceniu.”.

Art. 4.

W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz.U. Nr 133, poz. 882 i z 1999 r. Nr 110, poz. 1255) art. 69 otrzymuje brzmienie:

„Art. 69. Minister Sprawiedliwości, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Komorniczej określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe przepisy o biurowości i ewidencji operacji finansowych kancelarii komorniczych. W rozporządzeniu należy uwzględnić potrzeby szczegółowej ewidencji spraw prowadzonych w kancelarii, uwidocznienia przebiegu czynności, zapewnienia przejrzystości wpisów oraz odzwierciedlenia wszystkich operacji finansowych dokonywanych przez komornika, a także stwarzania możliwości kontroli poprawności dokonywanych operacji finansowych.”.

Art. 5.

1. W sprawach wszczętych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się, do czasu zakończenia postępowania w danej instancji, dotychczasowe przepisy o właściwości sądów i postępowaniach odrębnych.
2. Do złożenia i rozpoznania środków zaskarżenia od orzeczeń wydanych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 6.

Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2000 r., z wyjątkiem art. 1 pkt 6 lit. b), pkt 7 i pkt 61 w zakresie art. 505² Kodeksu postępowania cywilnego, które wchodzi w życie z dniem 1 października 2000 r.